

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA ve věci

žalobce: **ICZ a.s.**, IČ: 25145444
sídlem Na hřebenech II 1718/10, 140 00 Praha 4
zastoupený advokátkou Mgr. Petrou Koutnou
sídlem Kostelní 875/6, 170 00 Praha 7

proti
žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**
sídlem třída Kpt. Jaroše 7, 604 55 Brno

za účasti
osoby zúčastněné na řízení:
Česká republika – Ministerstvo životního prostředí
sídlem Vršovická 1442/65, 100 10 Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 29. 7. 2016, č. j. ÚOHS-R392/2015/VZ-31574/2016/322/LKa

takto:

- I. Rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 29. 7. 2016, č. j. ÚOHS-R392/2015/VZ-31574/2016/322/LKa, a rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 16. 11. 2015, č. j. ÚOHS-S0749/2015/VZ-39613/2015/531/ESt, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč, a to k rukám Mgr. Petry Koutné, advokátky se sídlem Kostelní 875/6, 170 00 Praha 7, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Rozhodnutím předsedy žalovaného ze dne 29. 7. 2016, č. j. ÚOHS-R392/2015/VZ-31574/2016/322/LKa (dále jen „napadené rozhodnutí“), byl zamítnut rozklad žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 11. 2015, č. j. ÚOHS-S0749/2015/VZ-39613/2015/531/ESt (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým žalovaný dle § 118 odst. 5 písm. c) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění účinném do 30. 9. 2016 (dále jen „zákon o veřejných zakázkách“) zamítl návrh žalobce ze dne 22. 10. 2015 na přezkum úkonů zadavatele – osoby zúčastněné na řízení – proti zadávacím podmínkám veřejné zakázky „*Elektronická spisová služba pro vybrané organizace resortu životního prostředí*“ z důvodu, že tento návrh nebyl podán oprávněnou osobou.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce se domáhá zrušení správních rozhodnutí obou stupňů a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Uvádí, že námítky proti zadávacím podmínkám doručil zadavateli v souladu s § 110 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách do 5 dnů od skončení lhůty pro podání nabídek. Lhůta pro podání nabídek uplynula dne 22. 9. 2015. Na ni navazující lhůta pro podání námitek proti zadávacím podmínkám uplynula dne 29. 9. 2015, kdy žalobce dodal své námítky do datové schránky zadavatele. Takový úkon žalobce zadavateli má charakter jednání zasahujícího do jeho subjektivního veřejného práva, neboť zakládá jeho právo stát se účastníkem správního řízení o přezkoumání úkonů zadavatele. Z toho důvodu na něj nelze nahlížet optikou § 18a zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o elektronických úkonech“) a přijmout tezi žalovaného, že námítky žalobce byly zadavateli doručeny až jeho přihlášením do datové schránky, tedy dnem 30. 9. 2015. Není možné přijmout výklad, který by umožnil zadavateli zmařit možnost přezkumu svých vlastních rozhodnutí tím, že by svým jednáním, které žalobce nemá možnost ovlivnit, zmařil včasné doručení námitek. Předseda žalovaného v napadeném rozhodnutí odkázal na část odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2013, č. j. 1 Afs 57/2013-40, aniž by svůj závěr o soukromoprávní povaze posuzovaného úkonu dále odůvodnil. Napadené rozhodnutí je tak v této části nepřezkoumatelné pro nedostatek odůvodnění. Závěr žalovaného je v rozporu s judikaturou správních soudů a účelem zákona o veřejných zakázkách.

III. Vyjádření žalovaného

3. Dle vyjádření žalovaného je doručování námitek proti zadávacím podmínkám zadavateli čistě soukromoprávním institutem. Žalobce a zadavatel mají v procesu uzavírání smlouvy rovné postavení, což se vztahuje i na doručování písemností podle zákona o veřejných zakázkách (s ohledem na jejich soukromoprávní povahu). V daném případě zadavatel nevystupoval v zadávacím řízení jako orgán veřejné moci, neboť mu námítky žalobce nebyly doručovány jako „námítky doručované orgánu veřejné moci“, a tedy pravidla pro doručování orgánu veřejné moci se na tento případ nemohla vztahovat. Pro určení okamžiku doručování námitek je tak nutné aplikovat § 18a odst. 2 zákona o elektronických úkonech, dle kterého je zadavateli dodávaný dokument doručen okamžikem přihlášení se do datové schránky. Vzhledem k tomu, že námítky

žalobce byly podány dne 29. 9. 2015 v 23:41:26 hodin a zadavatel se do datové schránky přihlásil dne 30. 9. 2015 v 04:51:23 hodin, konstatování obstrukční svévole zadavatele tato doba oddělující jednotlivé úkony nenasvědčuje. Žalobce doručil zadavateli své námitky opožděně, proto není oprávněnou osobou k podání návrhu dle § 114 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách. Žalovaný se nedopustil vadného právního posouzení věci, aplikoval právní normu správně a napadené rozhodnutí je v celém rozsahu souladné s právním řádem. Proto navrhuje, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

4. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s. ř.“), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
5. Po přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí dospěl soud k závěru, že žaloba **je důvodná**.
6. Zdejší soud nepřisvědčil námitce žalobce o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek odůvodnění. Předseda žalovaného se v napadeném rozhodnutí ztotožnil s argumentací a závěry uvedenými v prvostupňovém rozhodnutí. Zde je tedy potřeba upozornit na skutečnost, že na rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je v rámci soudního přezkumu pohlíženo jako na jeden celek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 5 As 63/2011-92; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na: www.nssoud.cz). To v první řadě znamená, že případné nedostatky v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí může napravit druhostupňový orgán. V druhé řadě z tohoto pravidla plyne, že druhostupňový orgán nemusí slepě opakovat argumentaci správního orgánu prvního stupně, jestliže se s ní ztotožní. A právě k této situaci došlo v právě projednávané věci. Odůvodnění napadeného rozhodnutí pak předseda žalovaného doplnil stručným, byť konkrétním odůvodněním, ve kterém odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu a uvedl, v čem spatřuje odlišnosti předmětné věci s případy řešenými judikaturou (doručování námitek *versus* doručování stejnopisu návrhu) a v čem je tato judikatura aplikovatelná na posuzovanou věc (soukromoprávní povaha vztahu mezi dodavatelem a zadavatelem). A právě tyto závěry sám žalobce žalobou napadá a konkrétní argumentací vyvrací, a krajskému soudu proto nic nebrání v tom, aby správnost těchto úvah věcně posoudil.
7. Předmětem sporu mezi stranami je otázka, zda žalobce podal námitky proti zadávacím podmínkám zadavateli ve lhůtě stanovené v § 110 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách či nikoli. Odpověď na tuto otázku je stěžejní pro posouzení zákonnosti správních rozhodnutí, která jsou založena na závěru, že žalobce není osobou oprávněnou pro podání návrhu právě proto, že nepodal včas námitky proti zadávacím podmínkám.
8. Ustanovení § 110 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách uvádí, že „[n]ámitky proti zadávacím podmínkám musí stěžovatel doručit zadavateli nejpozději do 5 dnů od skončení lhůty pro podání nabídek“.
9. Dle § 110 odst. 7 zákona o veřejných zakázkách je „[p]odání námitek řádně a včas je podmínkou pro podání návrhu na přezkoumání postupu zadavatele ve stejné věci“.
10. Dle § 113 zákona o veřejných zakázkách platí, že „[ř]ízení o přezkoumání úkonů zadavatele se zabývá na písemný návrh stěžovatele (dále jen „navrhovatel“) nebo z moci úřední“.
11. Dle § 118 odst. 5 písm. c) Úřad pro ochranu hospodářské soutěže návrh na přezkum úkonů zadavatele zamítne, pokud nebyl podán oprávněnou osobou.

12. Mezi stranami není sporu o tom, že lhůta pro podání nabídek zadavateli v předmětné veřejné zakázce uplynula dne 22. 9. 2015. Pátý den od uplynutí lhůty pro podání nabídek připadl na neděli 27. 9. 2015. Dle § 40 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů platí, že „[p]řípadně-li konec lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší pracovní den“. Vzhledem k tomu, že pondělí 28. 9. 2015 bylo svátkem, nejbližší pracovní den připadl na úterý 29. 9. 2015 – v tento den skončila lhůta pro podání námitek proti zadávacím podmínkám.
13. Námitky žalobce byly dodány do datové schránky zadavatele dne 29. 9. 2015 v 23:41:26 hodin, avšak osoba oprávněná k přístupu do datové schránky zadavatele se do ní přihlásila dne 30. 9. 2015 v 04:51:23 hodin. Na zdejší soudě je tak rozhodnout, zda okamžikem „doručení“ námitek zadavateli, o kterém hovoří § 110 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách, byl okamžik dodání těchto námitek do jeho datové schránky, či okamžik, kdy se do datové schránky zadavatel přihlásil.
14. Předně zdejší soud uvádí, že při interpretaci jednotlivých ustanovení zákona o veřejných zakázkách není možné bezesbytku spoléhat pouze na gramatický výklad, neboť jazykový výklad představuje pouze prvotní přiblížení se k aplikované právní normě (shodně nález Ústavního soudu ze dne 6. 5. 2004, sp. zn. III. ÚS 258/03, a v něm uvedená judikatura; dostupný na <http://nalus.usoud.cz>).
15. Otázkou doručování písemností zadavateli prostřednictvím datové schránky se již zabýval Nejvyšší správní soud, a to např. v rozsudcích ze dne 24. 3. 2013, č. j. 1 Afs 2/2013-46 (dále jen „rozsudek *REALISTAV*“), a ze dne 7. 8. 2013, č. j. 1 Afs 57/2013-39. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že probíhá-li úkon adresovaný zadavateli ve veřejnoprávní rovině, je pro posouzení včasnosti doručení tohoto úkonu potřeba aplikovat právní předpis (v daném případě zákon o elektronických úkonech), resp. příslušné ustanovení upravující provádění úkonů vůči orgánům veřejné moci prostřednictvím datové schránky (v daném případě § 18 zákona o elektronických úkonech).
16. Je však nutno uvést, že uvedené rozsudky posuzovaly včasnost podání odlišného typu písemnosti, konkrétně stejnopisu návrhu na zahájení řízení o přezkoumání úkonů zadavatele, u nichž je dána jednoznačná vazba k samotnému návrhu na přezkoumání úkonů zadavatele, už spadajícímu do oblasti veřejného práva. Použitelnost závěrů této judikatury je tedy v nyní posuzované věci do určité míry omezena – lze pracovat pouze s některými jejími východisky.
17. Povinnost stěžovatele (navrhovatele) doručit stejnopis návrhu na přezkoumání úkonů zadavatele nejen orgánu dohledu, nýbrž také samotnému zadavateli, označil Nejvyšší správní soud jako nadstandardní povinnost, jejímž smyslem je primárně informovat zadavatele o podání návrhu a o jeho obsahu. Nejvyšší správní soud dále uvedl, že povinnost doručit stejnopis návrhu zadavateli vychází z práva veřejného (§ 114 odst. 2 věta první zákona o veřejných zakázkách). Její splnění se také promítá v rovině veřejného práva. Zákon o veřejných zakázkách ani v ustanovení, kterým je tato povinnost uložena (§ 114 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách), ani v ustanovení, kde je její porušení sankcionováno [§ 117a písm. e) zákona o veřejných zakázkách], nečiní mezi doručením originálu a stejnopisu návrhu rozdíl (viz rozsudek *REALISTAV*).
18. Proto Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že pro doručování stejnopisu musí být aplikována stejná ustanovení zákona jako pro doručování originálu návrhu Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže. Zvolil-li dodavatel pro komunikaci se zadavatelem v souladu s § 148 odst. 2 zákona o veřejných zakázkách datovou schránku, měl by na okamžik doručení stejnopisu jeho návrhu být aplikován § 18 zákona o elektronických úkonech, který upravuje provádění úkonů vůči orgánům veřejné moci prostřednictvím datové schránky. V souladu s konstantním názorem Nejvyššího správního soudu, obsaženém např. v rozsudku ze dne 15. 7. 2010, č. j. 9 Afs 28/2010-79, pak platí, že bylo-li podání učiněné prostřednictvím datové schránky nejpozději poslední den lhůty dodáno ve formě datové zprávy do datové schránky, byla lhůta zachována. Nejvyšší správní soud

opřel tento svůj názor mimo jiné o argument, že „[n]ení přijatelné, aby orgán veřejné moci (zde soud) vlastním postupem (zejména svým pasivním přístupem či nečinností -nepřihlášením oprávněné osoby do datové schránky) určil okamžik, kdy mu bude podání účastníka řízení předáno, tedy kdy z procesněprávního hlediska vyvolá účastníkem zamýšlené důsledky. To vše navíc v situaci, kdy podání účastníka je dodáno do datové schránky orgánu veřejné moci, a tedy se objektivně a fakticky nachází v jeho dispoziční sféře“.

19. V rozsudku č. j. 1 Afs 57/2013-40 k výše uvedenému pak ještě Nejvyšší správní soud dodal, že „[p]ožadavek, který by umožňoval zadavateli do jisté míry rozhodovat o možnosti správního přezkumu jeho rozhodnutí, by mohl vést k zneužívání a zasahování zadavatele do správního řízení. Není přijatelné, aby zadavatel sám určoval okamžik, ve kterém mu je stejnopis návrhu doručen a tím ovlivňoval možnost správního přezkoumání jeho vlastního rozhodnutí. V řízení o veřejných zakázkách, kde jsou lhůty obzvláště krátké, by účastník řízení, který odeslal návrh třeba i v první den lhůty, neměl nikdy jistotu, že jeho podání bude doručeno včas“. Jak bude uvedeno dále, tento závěr považuje zdejší soud za zcela stěžejní také pro právě posuzovanou věc.
20. Nejprve je třeba uvést, že vztah dodavatele a zadavatele je obecně chápán jako vztah soukromoprávního charakteru (srov. rozsudek *REALISTAV* či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2014, č. j. 2 Afs 23/2013-43), nikoliv však bezvýjimečně. Zároveň totiž platí, že určité povinnosti vyplývají z práva veřejného a jejich (ne)splnění se pak promítá do veřejných subjektivních práv těchto aktérů. A právě tak je tomu i v právě projednávané věci.
21. Stejně jako je tomu v případě doručení stejnopisu návrhu na přezkum úkonů zadavateli, má zdejší soud za to, že i povinnost stanovená dodavateli v kogentním ustanovení § 110 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách, tedy doručit námítky proti zadávacím podmínkám ve lhůtě pěti dnů od skončení lhůty pro podání nabídek, je povinností, jež má přesah do veřejného práva. Jedná se o úkon, jenž inicializuje veřejnoprávní dohled. Ačkoliv v prvotní fázi se námítkami zabývá sám zadavatel, jedná se fakticky pouze o poskytnutí možnosti autoremedury zadavateli před tím, než se případně namítaným problémem začne v rámci veřejnoprávního dohledu zabývat orgán veřejné moci (žalovaný). Dodavatel podáním námitek plní povinnost, jež je podmínkou pro zahájení správního řízení. Její (ne)splnění se v rovině veřejného práva promítá zásadním způsobem, neboť přímo vede k vyloučení věcného přezkumu návrhu dodavatele orgánem dohledu (viz § 110 odst. 7 zákona o veřejných zakázkách). V konečném důsledku je pak včasné podání námitek také podmínkou přístupu k soudu. Je-li návrh žalovaným zamítnut výlučně z důvodu jeho podání osobou neoprávněnou (s ohledem na to, že navrhovatel nepodal včas námítky), soudní přezkum se omezuje čistě na zákonnost posouzení této otázky (potažmo procesního postupu žalovaného), a věcný přezkum možných pochybení zadavatele je tak před soudem vyloučen.
22. Jak již bylo naznačeno výše, výklad pravidel týkajících se doručování písemností zadavateli dodavatelem je nutno provádět s ohledem na potřebu vyloučení možnosti, v důsledku níž by zadavatel mohl v rámci soukromoprávního vztahu vyloučit možnost veřejnoprávního přezkumu, čímž by byl popřen smysl celé úpravy zákona o veřejných zakázkách (k tomu srov. rozsudek *REALISTAV* a obdobně také č. j. 1 Afs 57/2013-40). Jedině takový výklad může všem stranám zaručit stejný poměr právní jistoty. Jestliže by se zadavatel ve lhůtě pěti dnů od skončení lhůty pro podání nabídek do datové schránky nepřihlásil, optikou žalovaného by mu námítky doručeny nebyly i přesto, že by mu byly do datové schránky dodány a byly tak v jeho dispozici. Samotnou lhůtu v délce trvání pěti dnů přitom nelze považovat za natolik dlouhou, aby bylo nepřihlášení do datové schránky zcela vyloučeno. Jak uvedl zdejší soud v rozsudku ze dne 18. 10. 2017, č. j. 30 Af 118/2016-63, „[n]ámítky obecně (stejně jako úkony účastníků v rámci správního či soudního řízení) jsou navíc jistě běžně dodavateli podávány (a doručovány) spíše až v poslední dny stanovené lhůty; zadavatelům by tak stačilo se do datové schránky nepřihlásit třeba jen den či dva“. Není přitom rozhodující, že v posuzované věci zadavatel nejednal způsobem nasvědčujícím snaze o to, aby žalobce promeškal lhůtu pro podání námitek proti zadávacím podmínkám. Do datové schránky se přihlásil hned následující den poté, co mu byly námítky do datové schránky dodány. Přijetím výkladu

žalovaného by však v jiných případech mohlo dojít k cílenému oddalování přihlášení do datové schránky. Výklad zákona umožňující takové jednání je nutno kategoricky odmítnout. Bylo by totiž v rozporu s účelem a smyslem úpravy veřejného zadávání, pokud by se výše popsaným postupem mohli zadavatelé zbavit povinnosti vyřizovat námítky dodavatelů a zároveň znemožnit přezkum úkonů provedených v zadávacím řízení orgánem dohledu.

23. Žalovaný při svém rozhodování vycházel z judikovaného závěru o soukromoprávním charakteru vztahu mezi dodavatelem a zadavatelem, jenž automaticky vztáhnul i na proces doručování písemností, resp. námitek proti zadávacím podmínkám, které nazval čistě soukromoprávním institutem. Žalovaný však nevzal v úvahu, že tento proces je mimo jiné i jakýmsi procesním předstupněm přezkumného řízení (k tomu srov. např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 18. 10. 2017, č. j. 30 Af 118/2016-63). Jedná se tedy o zjevný projev veřejnoprávní ingerence státu do vztahů mezi zadavatelem a dodavatelem. Z tohoto hlediska se proto povaha doručování námitek do jisté míry blíží povaze doručování stejnopisu návrhu na přezkum úkonů zadavatele samotnému zadavateli (opět srov. rozsudek č. j. 1 Afs 2/2013-46). Podobně jako nedoručení stejnopisu se totiž i nedoručení námitek promítá v rovině veřejného práva vyloučením věcného přezkumu úkonů zadavatele [viz § 117a písm. e) a § 110 odst. 7 zákona o veřejných zakázkách].
24. Rovněž tato vzájemná vazba tak odůvodňuje přesvědčení zdejšího soudu o tom, že doručování námitek zadavateli probíhá ve stejném režimu jako doručování stejnopisu návrhu na přezkum úkonů zadavatele. Zvolil-li v nyní posuzovaném případě žalobce k doručení námitek proti zadávacím podmínkám zadavatele (v souladu s § 148 odst. 2 zákona o veřejných zakázkách) datovou schránku, na určení okamžiku doručení měl být tedy aplikován § 18 zákona o elektronických úkonech, který upravuje provádění úkonů vůči orgánům veřejné moci prostřednictvím datové schránky. Jde o ustanovení, které přílehavěji vystihuje vztah dodavatele a zadavatele při uplatňování námitek dle § 110 a 111 zákona o veřejných zakázkách. Nelze přisvědčit závěru žalovaného, že by bylo přílehavějším ustanovením § 18a zákon o elektronických úkonech s ohledem na obecně soukromoprávní charakter vztahu mezi zadavatelem a dodavatelem. Tento závěr totiž nerespektuje specifika právní úpravy námitek a její veřejnoprávní charakter, roli námitek v rámci veřejnoprávního dohledu, jakož i to, že jejich podání je v konečném důsledku vůbec podmínkou realizace práva na přístup k soudu. Při doručování prostřednictvím datových schránek je tak nutno za okamžik doručení námitek ve smyslu § 110 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách považovat okamžik dodání do datové schránky zadavatele.
25. Ze spisové dokumentace vyplývá a mezi stranami není sporu o tom, že lhůta pro podání námitek zadavateli skončila dne 29. 9. 2015. S ohledem na výše uvedený výklad tak lze uzavřít, že byly-li zadavateli námítky proti zadávacím podmínkám tohoto dne dodány do datové schránky, tedy 29. 9. 2015 v 23:41:26 hodin, byly mu doručeny ve lhůtě stanovené § 110 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách. V souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu byla tak lhůta zachována, bylo-li podání učiněné prostřednictvím datové schránky nejpozději poslední den této lhůty dodáno ve formě datové zprávy do datové schránky (srov. rozsudek č. j. 9 Afs 28/2010 - 79).

V. Shrnutí a náklady řízení

26. Ve světle všech výše uvedených skutečností lze shrnout, že předseda žalovaného pochybil, když rozklad žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil, přestože jeho závěr o tom, že žalobce není oprávněnou osobou k podání návrhu na přezkum úkonů zadavatele, vychází z nesprávného právního posouzení okamžiku doručení námitek proti zadávacím podmínkám zadavatele, a tedy z nesprávného dílčího závěru o nedodržení lhůty stanovené v § 110 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách.

27. Krajský soud proto zrušil žalobou napadené rozhodnutí pro nezákonnost ve smyslu § 78 odst. 1 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že se důvod nezákonnosti vztahuje i na prvostupňové rozhodnutí, přistoupil soud také k jeho zrušení, a to na základě § 78 odst. 3 s. ř. s. V souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení je žalovaný dle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem zdejšího soudu.
28. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce byl ve věci úspěšný, soud mu proto přiznal právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Náklady řízení žalobce sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč a z odměny a náhrady hotových výdajů zástupkyně žalobce. Odměna zástupkyně činí dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5. a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů za dva úkony právní služby (příprava a převzetí věci a seps žaloby) 2 x 3 100 Kč a náhrada hotových výdajů činí dle § 13 odst. 3 citované vyhlášky 2 x 300 Kč. Jelikož je zástupkyně plátkyní daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna a náhrada hotových výdajů o částku odpovídající této dani, tj. o 1 428 Kč. Celková výše nákladů řízení žalobce tak činí 11 228 Kč.
29. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jí náklady vznikly (§ 60 odst. 5 s. ř. s. *a contrario*).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 27. dubna 2018

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v. r.
předsedkyně senátu